

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Olcsó menü a Hársfa-utcában*

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1922. 4. 22

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

362.54 "1922"

Magyar Városi Könyvtár XX. é. 23. sz.

Olcsó menü a Hársfa-utcában.

— A szemérmes szegények ebédje. —

A Dob-utca és a Hársfa-utca sarkán van egy alkoholmentes étterem. Az étterem ajtaján hatalmas lábla ékeskedik:

Róbert bácsi itt mindennap

ingyen ebédet oszt ki

délután 3—5-ig

a szemérmes szegényeknek.

Még nincs három óra. Körülnézünk. Szemben, közvetlen az Erzsébet-körút mellett, huzódik egy üres telek. Sok ember tolong az üres telek körül. Hangos, futkosó gyermekek, busarcu asszonyok, karjukon kendőkbe csavart csecsemőkkel, nagy, fáradt, szomorú emberek szoronganak, sorakoznak egymás-hegyénhátán, de bus és szokatlan, várakozó csendességgel.

Mi van itt? Talán itt is Róbert bácsi? . . .

Igen, itt is Róbert bácsi. Itt a város szívében zug és zajlik az élet köröskörül. A köruton autók rohannak, emberek, jól, rendesen öltözött emberek sietnek finom vendéglőkbe, patakzik és robog és tolong déli nyugodt és bőséges evése után a gondtalan és biztos világos élet. Az üres telek körül pedig állnak komor és reménykedő csapatban Róbert bácsi szegényei. És várják az ebédet, az ő ebédjüket . . .

Róbert bácsi — teljes néven *Feinsilber Róbert* — ennek a nyugtalan és lélektelen mohó városnak mint valami élő és fürge Jósága, most ezen az üres telken ütötte fel déli sátorfáját, immár közismert mozgókonyhával. A konyhák vígan füstölnek; a bográcsokban forr az étel, három hosszú, csupasz asztal várja az utca ingyen vendégeit. Róbert bácsi nem kerit nagy köpönyeget jótékony-akciói köré; nem szervez bizottságokat és albizottságokat; nem kotorász bele mások zsebébe a jótékony-ság nevében; egyszerűen kivézenyi konyháit valami térségre és azt mondja az árnyaknak, a rongyosoknak, a szegényeknek:

— Jertek, egyetek.

Ezzel kész az ő akciója. Ad annyit és annyinak, amennyi saját anyagi helyzetéből kitelik. A mozgókonyhák körül sorakoznak a szegények. Róbert bácsi maga osztja az ételt. Nagyrészt ismeri árva barátait. Ismeri személyesen a sok csorba fazekat, repedezett lábast, csonka tányért, viharvert rozsdás csajkát, amely odabillen alázatosan a meritókanál alá. És ismeri a nyomortól felmárt arcokat, amik egyszerre úgy föl tudnak derülni a megtelt tál és csajja édes illatától.

Lejön a kerületi előljáró, lejön a kerületi kapitány, kezét fognak Róbert bácsival, nézik az ebédosztást. Rend van itt, nyugalom, pillanatnyi boldogság. Három óráig háromszáz éhes gyomrot elégit ki Róbert bácsi. Leves, főzelék hussal, kenyér. Ételt ad? Kis betűcsere illik ide: életet ad.

Három órakeror átsiet az alkoholmentes étterembe. A „szemérmes szegények”-nek ez az első napja e primitív éttermi lokálokban.

Már ülnek az asztaloknál. De lassan egyre-másra szállingózik be egy új vendég. Ijedten lép be, szemérmesen: ismeretlen vendég, ismeretlen vendég-látóhelyen. S akik már ülnek, nem néznek kíváncsian az ajtónyílásra. Inkább még mélyebben lehajtják fejüket tányérjuk felé . . .

Belépünk. Nem látunk udvarias pincért. Csak Róbert bácsi siet elénk, nem kérdez, nem enged szóhoz jutni, karon ragad, asztalhoz ültet s pillanatra máris előttünk is a jöjjelű leves.

Mély esend van, de mohón és szegényiős gyorsasággal esznek a vendégek. Itt egy kopott, de finom-

multu kabátban pápaszemés ur ebédel — adófőtiszt volt Erdélyben. Mellette borotvátalan, katonabluzos férfi, munderján orosz katonagombok. Kőműves-szegéd, nemrég jött haza öt év után orosz fogságból, nem tud mundért kapni. Egy kékruhás, sárgacipős, penészarcu fiatalember most nyeli le az utolsó falatot, aztán pirulva felemeli tányérját és még kér egy kis főzeleket.

Kalapban, feketeruhában két hölgy ül a kályha mellett. Egyik postamesternő volt, másik tanító-nő egy felvidéki faluban. Vagonban laknak. Egész nap állás után szaladgálnak. Mióta elűzték őket a csehek, nem volt oly édes, jó pihenésük, mint ebben a halk kis étteremben, ma délben . . .

Gyerekekkel a karján egy asszony lép be. Mig lábait étellel megtöltik, Róbert bácsi kiszedi kezéből a gyereket s eljászik vele. A kisbaba köhög.

— Apja is abban halt meg tavaly, háboruban szerezte. Még négy kicsim van, száraz kenyéren élünk.

Csupa néma faj, csupa elfojtott siralom, amerre csak nézünk . . . Róbert bácsi nem érdeklődik senki multja, sorsa iránt, nem kérdez, ő csak ad az ő „szemérmeseinek” és mosolyogva jár-kél köztük, mint az eleven reménység.

A frissen meszelt falakon mindenféle táblák lógnak. És rajtuk felírások:

- Hol fogod tölteni az örökkévalóságot?
- Van-e bibliája?
- Az alkohol föl!
- Ne dohányozzunk!

És egy óriási meghívó a methodista egyház istentiszteletére. Róbert bácsi buzgó methodista . . . A vendégek közül néhányan kielégülten elnyujtókodnak a széktükön. Zsebreteszik zsebkésüket. A szemük fátyolos. Jöllaktak. Boldogok.

Künn zug a város és nem sejtli, hogy egy te-ményrnyi étteremben valahol a millió és millió seb közül néhány seb pár percre behegedi.